

Folketingets forhandlinger. (141)

2241

14/1 54: Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

2242

[Justitsministeren.]

fastsættelse af en mindstegrænse for udbetalingen ved køkets indgåelse og om ændring af reglerne om påtale af straffbare dispositioner over genstande, som er købt på afbetaling, ligesom udvalget skulle overveje spørgsmålene om udvidelse af lovens område til at omfatte alle afbetalingskøb uden hensyn til købesummens størrelse, om indførelse af bestemmelser om adgangen til at beregne renter af købesummen og om forening af flere afbetalingskøb.

Begrænsning af afbetalingshandelen ved undtagelse af visse arter af varer kunne navnlig tænkes benyttet overfor genstande til rent personlig brug, f. eks. klæder og skotøj, hvor det kan være i særlig grad ubehageligt for køberen, at det solgte tages tilbage af sælgeren, eller overfor rene luksusartikler, f. eks. guld- og sølvvarer, malerier o. s. v., idet køb af sådanne varer kan svække folks købeevne overfor mere nødvendige anskaffelser.

Man er dog meget tilbage fra at undtage bestemte varearter fra lovens område, først og fremmest fordi salg på afbetaling giver de ubemidlede befolkningslag mulighed for at erhverve nødvendige beklædningsgenstande på kredit, og fordi man iøvrigt har anset det for vanskeligt at foretage en afgrænsning af varer, der ikke skal kunne købes på afbetaling.

Man er også meget tilbage fra at foreslå, at varer under en vis værdi skal være undtaget fra lovens område. En sådan grænse måtte sættes meget lavt, og man ville risikere, at de økonomisk dårligst stillede i stedet for at købe varer under værdigrænsen kontant ville købe dyrere varer over værdigrænsen for at opnå kredit.

Med hensyn til fastsættelse af en mindstegrænse for udbetalingen ved køkets indgåelse, der skulle modvirke uovervejede køb på afbetaling, har man ikke ment at burde give nogen regel, da forholdene indenfor de enkelte brancher varierer overmåde meget. Medens en mindsteudbetaling på 30 pct. muligt kunne være passende ved køb af

beklædningsgenstande, vil grænsen være for høj, hvis det drejer sig om køb af en varevogn.

Under udvalgets overvejelser har man indgående drøftet indskrænkningen af adgangen til at indgå aftale om køb på afbetaling ved agenter, der foretager personlig henvendelse til køberne.

Nogle af udvalgets medlemmer er gået ind for at begrænse eller forbyde salg på afbetaling ved agenter, men udvalgets flertal har ikke villet foreslå en sådan regel, der også ville ramme de legitime salg, og justitsministeriet har ment at måtte slutte sig hertil.

Som et middel til at sanere afbetalingshandelen har udvalget foreslået indført en bestemmelse, hvorefter der i tilfælde, hvor nogen har drevet afbetalingshandel på en måde, der strider mod god forretningskik, under en politisag kan nedlægges forbud mod, at han driver virksomhed ved salg på afbetaling for et tidsrum af 1 til 5 år eller i gentagelsestilfælde for bestandig.

Som det fremgår af de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, har justitsministeriet imidlertid fundet det betænkeligt at indføre en sådan regel.

De vigtigste af de ændringer i den bestående tilstand, som forslagets gennemførelse vil medføre, og som tjener dels til at udvide den beskyttelse, der ydes en afbetalingskøber mod ubillige vilkår, dels til at modernisere og forenkle nogle af afbetalingslovens regler, er følgende:

Den nugældende bestemmelse, hvorefter loven ikke kommer til anvendelse, hvis afbetalingsprisen overstiger 3 000 kr., er udeladt, således at ethvert køb på afbetaling vil falde ind under loven.

Det er af udvalget foreslået, at der i modsætning til den nugældende ordning ved tingens tilbagetagelse skal kunne beregnes renter, som sælgeren kan kræve efter aftalen. Da det er vigtigt, at opgørelsen bliver så let og usammensat som muligt, foreslår justitsministeriet imidlertid, at den-